

Spojená škola internátna v Levoči
Anna Ježíková
Postrach Dežo (karikatúra)

Jedného dňa som prišla nato, že na mojom sídlisku býva chlapec menom Dežo Stĺp. Je to veľký čudák.

Jeho postava vyzerá ako stĺp na zbúranie. Z každej časti tela mu vytrčajú kosti pripomínajúce hory v Tatrách. Hlava sa podobá na kinder vajce a Dežove vlasy sú sťa kriaky, ktoré trčia do všetkých možných strán, predovšetkým sú suché a strapaté, akoby po nich niekto prešiel kombajnom. Nos je dlhý sťa Karlov most. Zuby pripomínajú čelúšť kravy z toho najhoršieho sna. Sú krivé, pokazené, žlté a medzi každým z nich sa vyníma obrovská diera. Nad očami je obočie ako pokosená, vysušená tráva. Jeho uši sú obrovské satelity, každú minútu chytajú digitálne vysielanie. Krkom zas môže konkurovať žirafe, ktorej v ňom zostal kameň. Chodí celý zhrbený akoby niesol na chrbte našu zemeguľu. Telo má pokryté chumáčmi vlasov. Na každom mieste omrvinka. Denno-denne nosí pozatáňované kaki gamaše pripomínajúce deku z ovčej vlny. Chodidlá má obuté do storočných trampiek, ktoré akoby chceli jesť. A navrchu roztrhané, špinavé, pokrčené tričko sťa krava v pysku ho nosila.

Každý deň od východu slnka až po jeho západ sa pomaly, ako slimák, dotrmáca k hrdzavému zábradiu na parkovisku. Iba tam stojí a hľadá doblba. Je nezhovorčivý, nudný. Nič ho nezaujíma.

Som veľmi rada, že sa pred dvoma rokmi odsťahoval, lebo každodenný pohľad naňho by spôsoboval mojim očiam bolesť a traumy na celý deň.

Spojená škola internátna v Levoči - 9.A

Anna Ježíková, Monika Porubčanská, Klára Mirgová, František Porada, Peter Jachman, Martin Ancin
Stretnutie po rokoch (poviedka)

V jeden krásny prázdninový slnečný deň sa stretli bývalí kamaráti, ktorí kedysi študovali v Levoči. Kúpili si zmrzku a šli si sadnúť do parku v srdci námestia. Keď sa šupli na lavičky, všimli si, že niektoré pamiatky sú zrenovované.

Odzrazu Anička podotkla: „Aké to bolo pekné, keď sme tu spolu študovali v základnej škole.“ Ostatní súhlasne prikývli.

Peto zvedavo poznamenal: „Ktovie, či sú tu ešte tie isté stredné školy?“

Odpovedala Klárka: „Určite je tu zdravotnícka stredná škola, pretože sme si tam aj s Monikou dali prihlášky.“

Fero prerušil rozhovor o školách a povedal: „Kamaráti, počúvajte, poďme spolu nahliadnuť do čínskych obchodov.“

Maťo zvolal: „Nie, veď načo si mám kupovať veci, keď si chcem kúpiť nejakú pohľadnicu alebo niečo podobné, čo mi bude pripomínať Levoču a čo som tu prežil?“

Po malej roztržke sa všetci dohodli, že sa rozdelia na dve skupiny - kto si chce kúpiť oblečenie, pôjde s Ferom, ostatní pôjdu s Maťom a o dve hodiny sa tu stretnú.

Klárka a Monika šli s Maťom, no Anička a Peto sa vybrali za Ferom.

Maťo a dvaja bývalí spolužiaci zbadali pri hradbách skupinku opitých čučarov. Odrazu niekto z nich poznamenal: „Tí sa teda majú však? Skoro ako králi. Škoda, že namiesto kráľov už dnes v Levoči vidieť iba takých delikventov.“

Maťo zrazu zvolal: „Poznáte povest' o bielej panej?“

Odpovedali všetci: „Áno, prečo?“

„Preto, lebo Levoča má toľko čiernych panien, že môže vzniknúť povest' o čiernej panej.“ Ostatní na neho pozreli nechápavo a on pochopil, že asi povedal, čo nemal. Rozhodli sa, že pôjdu radšej kúpiť tie pohľadnice. Zatiaľ Ferro a Peto vyberali a skúšali rôznorodé čínske handry a z obchodu vychádzali s plnými taškami. Zrazu Anička pozrela na hodinky a povedala: „Do kelu, meškáme! Určite nás budú ostatní hľadať!“

Rozbehli sa ulicou. Keď prišli na miesto, kde sa mali stretnúť, zistili, že ostatní tam nie sú. Najprv nakukli do parku, no nikoho tam nevideli. Rozhodli sa teda zájsť na autobusovú stanicu. Keď tam dobehli, žiadneho z kamarátov už nenašli. Uvažovali, žeby mali odísť domov, aj keď bez rozlúčky. Vtom zbadali, ako sa im pred nosom mihol autobus. „No do kalerábu, ušiel mi autobus!“ zahundral Peťo.

„Nielen tebe,“ dodal Fero.

Anička sa škodoradostne zasmiala: „Keby ste bývali v Levoči, nemuseli by ste nikam chodiť!“ Odrazu sa sčista-jasna zjavili stratení priatelia.

„Kde je môj autobus?“ zúfalo vykrikla Monika.

„Aj ten môj už odišiel?“ smutne vzdychla Klára.

„Čo teraz?“ zvolali všetci naraz.

„Ja si môžem vziať taxík a prenocovať aj Peťu,“ ponúkol sa Fero.

„Ja zavolám mamke, nech príde po mňa,“ napadlo Kláre.

„A ty, Monika, môžeš prespať u mňa,“ navrhla Anička.

„Vždy lepšie ako ostať na námestí plnom čiernych panien, čučárov, Číňanov a rôznych indivíduí,“ vyhlásila Monika vďačne.

„Veru, Levoča už nie je to, čo bývala v minulosti,“ ukončil Maťo a všetci sa rozprúchli na rôzne strany.

Spojená škola internátna v Levoči - 9.A

Klára Mirgová

Stratená láska

Keď stratíš lásku,

stratíš reč.

V tej chvíli máš pocit,

že tvoje srdce preťal meč.

Strata lásky sa ťažko znáša,

vtedy človeku aj nádej zháša.

Tvoja láska už beží tmou,

ty chceš vždy bežať s ňou.

Tvoje úsilie je však márne,

potkneš sa o spomienku a nečakane spadneš.

Kto ti potom ruku podá?

Keď slzičiek sa valí voda?

Kto pohladí krvou zapotenú dlaň?

Čo robiť, Bože mám?

V temnote len tíško dodáš,

o vyslyšanie prosieb voláš.

Príď ku mne, láska

a ostaň pri mne stáť.

Buď pri mne ako slnka svät,

veď vieš, že ja bez teba viac neviem žiť.